

จากบรรณาธิการ

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์ เล่มที่ 2 ปี พ.ศ. 2546 ก็ได้ปรากฏผู้ส่ายตา ท่านผู้อ่านแล้ว ในฐานะเป็นบรรณาธิการผ่านไป 2 ฉบับ ขอตั้งข้อสังเกตที่น่าแปลกใจประการหนึ่งว่า ขณะที่หลายคนมองว่าสังคมไทยมีการตื่นตัวด้านการเรียนรู้ กำลังหมุ่นก้าวอย่างเข้าสู่สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ แต่ในเรื่องของการมีส่วนร่วมให้ (contribution) ในเชิงวิชาการ การนำเสนอบทความและรายงานการวิจัย (ใหม่ๆ) นั้นช่างน้อยมีน้อยจนน่าวิตก ระดับการตอบสนองการตระหนักและเห็นคุณค่าในเรื่องการตีพิมพ์เผยแพร่ยังมีน้อยมาก นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้วารสารออกได้อย่างเชื่องช้า ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด สังคมที่มีฐานความรู้ที่น่าพึงมีทั้งการ “เสพ” และการ “สร้าง” งานวิจัยสร้างความเข้าใจและพรหมแดนใหม่ๆ ของวิชาการที่ตนสนใจชำนาญการ สังคมที่พร้อมด้วย สุ-จิ-ปุ-ลิ เท่านั้นที่จะสร้างความเจริญที่ยั่งยืนได้ สังคมจะกลวงหากผู้คนยึดติดในค่านิยมยิ่งใหญ่ ใ้หนู มากกว่าความถูกต้องชอบธรรม หากยิ่งเอาแต่ สุ-จิ แต่ขาด ปุ-ลิ ยิ่งน่าคิด

การประกันคุณภาพของบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง ที่ควรคำนึงถึงการเป็นผู้ตรวจอ่านในเชิงสร้างสรรค์ภายใต้เวลาอันจำกัดและภารกิจงานที่หลากหลายเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย ต้องพิจารณาทั้งความถูกต้องเหมาะสมของรูปแบบเนื้อหาระเบียบวิทยากรวิจัย พร้อมทั้งมีข้อเสนอแนะทางออกแนวทางแก้ไขให้แก่ผู้เขียน ให้ผู้เขียนเห็นชอบ ทำการแก้ไขและส่งฉบับแก้ไขมาอีก ทำอย่างไรที่จะไม่ให้กระทบต่อเส้นทางความก้าวหน้าของผู้ปรารถนาดีส่งบทความมาเพื่อรับการตีพิมพ์

ในเล่มที่ 2 นี้มีบทความที่น่าสนใจอันหลากหลาย เริ่มต้นด้วยการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจของ รศ. ดร. กิตติ บุญนาค เกี่ยวกับการบริหารเพื่อการพัฒนาของธนาคารออมสิน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดำเนินงานที่ต้องอาศัยเทคนิคและกระบวนการของการพัฒนาองค์การ การรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสีย การมีส่วนร่วมของพนักงาน

การศึกษาวิจัยร่วมสมัยถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกของแพทย์ในภาครัฐของประเทศไทย โดย รศ. นพ. กำธร พฤกษานานนท์ แห่งคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและคณะที่พบว่าปัจจัยด้านความผูกพันกับองค์การและ

ความพึงพอใจในงาน ส่งผลสูงสุดต่อการลาออกจากภาครัฐ ขณะที่ปัจจัยด้านขวัญกำลังใจและความพึงพอใจในงานส่งผลในทางบวก แม้ในระดับปานกลาง ในส่วนที่เกี่ยวกับนโยบายสุขภาพของรัฐบาลก็มีผลทางลบต่อระดับความพึงพอใจ แต่มีระดับที่ไม่สูงนัก

บทความตัวอย่างการบริหารภาคเอกชนของบริษัท Fasl-Thailand หรือ AMO (ชื่อเดิม) โดยคุณยุทธนา เหม้งกร กรรมการผู้จัดการ ก็เป็นตัวอย่างของการบริหารจัดการภาคเอกชนที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรยึดถือไว้เป็นตัวอย่างที่น่าชื่นชม ควรแก่การเรียนรู้เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาองค์การ ขอขอบคุณท่านกรรมการผู้จัดการที่อนุญาตให้นำคำบรรยายมาตีพิมพ์มา ณ โอกาสนี้ด้วย

บทความภาคภาษาอังกฤษของ ผศ. ดร. อัญญา ณ ระนอง ก็เป็นการนำเสนอระเบียบวิธีของการมีส่วนร่วมในการประเมินระดับความยากจนในเขตชุมชนเมือง ด้วยวิธีที่เรียกว่า Participatory Rural Appraisal (PRA) ที่ใช้สหวิธิการประเมินร่วมด้วย ที่งานนี้พบว่ามีประสิทธิภาพในการเก็บรวบรวมข้อมูล อีกบทความหนึ่งวิเคราะห์ทฤษฎีระบอบราชการของ Max Weber คุณประโยชน์ที่ใช้ในการวิเคราะห์โครงสร้างขององค์การ ดร. สมชาติ วิศิษฐ์ชัยชาญ ได้ชี้ประเด็นเห็นด้วยด้านทฤษฎีไว้อย่างน่าสนใจ ท้ายเล่มเรามีบทสรุปเนื้อหาของหนังสือคู่มือพฤติกรรมองค์การนำเสนอผู้สนใจอีกเช่นเคย

คณะรัฐประศาสนศาสตร์หวังว่าเนื้อหาทั้งหมดคงเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจ เราก็มองหวังว่าจะมีนักวิจัย นักวิชาการต่างๆ ได้ส่งผลงานเพื่อขอรับการพิจารณาตีพิมพ์ในฉบับต่อไป ขอขอบพระคุณผู้เขียนทุกท่านที่กรุณาอนุเคราะห์ผลงานให้วารสารเป็นเวทีกลางสื่อกับผู้สนใจในวงกว้าง

วีระวัฒน์ ปันนิตามัย
บรรณาธิการ